

A photograph of two hands holding each other against a clear blue sky. The hand on the left is wearing a grey, textured sweater. The hand on the right is wearing a dark red sleeve and a gold-toned metal watch. The title is written in a stylized, orange-red script font across the upper part of the image.

Vzdálenost mezi námi

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Vzdálenost mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
Vzdálenost mezi námi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vzdálenost mezi námi

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

VĚNOVÁNO CANDI,
KTERÁ TUHLE KNIHU MILOVALA
JAKO PRVNÍ

Kapitola I

Moje oči vypalují do stránky díru. Měla bych to vědět. Chemické rovnice mi obvykle nedělají potíže, ale teď na odpověď ne a ne přijít. Zacinká zvonek u dveří. Rychle schovám domácí úkol pod pult a vzhlednu. Dovnitř vejde muž s telefonem u ucha.

To je novinka.

Tedy ne to telefonování, ale ten muž. Ne že by muži do prodejny panenek nechodili – dobře, vlastně ano. Muži sem nechodí. Je to vzácný úkaz. Když sem nějaký zavítá, táhne se za nějakou paničkou a vypadá ohromně rozpačitě... anebo znuděně. Tenhle ovšem není ani jedno. Je tu úplně sám a plný sebevědomí. Toho sebevědomí, které si jde koupit jenom za peníze. Spousty peněz.

Lehce se pousměju. V našem městečku na pobřeží žijí dva druhy lidí: bohatí a ti, kteří bohatým něco prodávají. Přebytek peněz očividně vede ke sběratelství něčeho úplně zbytečného, například porcelánových panenek (slovo „zbytečný“ by se ve spojení s panenkami nikdy nemělo říkat v doslechu mojí mámy). Boháči jsou pro nás bezedným zdrojem zábavy.

„Jak to myslíš, že mám vybrat *já*?“ řekne pan Prachatý do telefonu. „Babi ti neřekla, jakou chce?“ Pak si dlouze povzdechne. „Dobře. Postarám se o to.“ Strčí mobil do kapsy a pokyne mi, abych šla za ním. Ano, pokyne. Jiným slovem to gesto popsat nedokážu. Ani se po mně neohlédl, jenom zvedl ruku a pohnul dvěma prsty směrem k sobě. Druhou rukou si mne bradu, zatímco si prohlíží panenky před sebou.

Vyrazím k němu a cestou si ho přeměřím pohledem. Necvičené oko by možná přehlédlo, jak z něj bohatství přímo odkapává, ale já na to mám čich a z něj to táhne na sto honů. Jeden jeho outfit nejspíš přišel na víc peněz než všechno, co mám ve svém skromném šatníku já. Ne že by vypadal nákladně. Je to oblečení, které se záměrně snaží neupozorňovat na to, kolik stálo: cargo kalhoty, růžová knoflíčková košile s ohrnutými manžetami. Ale kupovalo se někde, kde si zakládají na hustotě tkaniny a trojitých švech. Očividně by si mohl pořídit celý náš krámk, kdyby o to stál. Nebo možná ne on sám, ale jeho rodiče. Nejdřív mi to nedošlo, protože díky svému sebevědomí vypadal starší, ale teď zblízka vidím, že je hodně mladý. Zhruba v mém věku? Sedmnáct. Nebo možná o rok starší. Jak může někdo v mém věku být tak zběhlý v povýšenosti? Zjevně za to může jeho privilegovaný život.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“ Jenom moje máma by postřehla sarkasmus, jímž jsem tu jedinou větu prodchla.

„Ano, sháním panenku.“

„Omlouvám se, panenky došly.“ Spousta lidí můj humor nechápe. Máma o něm říká, že je suchý. Asi to má zna-

menat, že není vtipný, ale taky to znamená, že jsem jediná, kdo ví, že je to vtip. Kdybych se potom zasmála, jako to dělá máma, když obskakuje zákazníky, třeba by to pochopilo víc lidí, jenomže já se k tomu nějak nedokážu přimět.

„Vtipné,“ prohodí, ale ne jako kdyby si to fakt myslel, spíš jako by byl radši, kdybych vůbec nic neříkala. Ještě pořád se na mě ani nepodíval. „Která myslíte, že by se mohla líbit postarší dámě?“

„Všechny.“

Na čelisti mu poskočí sval a on se konečně otočí ke mně. Na zlomek vteřiny mu v očích probleskne překvapení, jako kdyby před sebou čekal nějakou starou paní – přičítám to svému hlasu, trochu hlubšímu, než je běžné –, ale nezastaví to větu, která se mu už dere ze rtů: „Která z nich se líbí vám?“

Směla bych říct „žádná“? Přestože je to nevyhnutelně moje budoucnost, prodej panenek je mámina vášeň, ne moje. „Nejvíc mám v oblibě ty věčně kvílící.“

„Pardon?“

Ukážu na porcelánové mimino s pusou otevřenou v němém pláči a pevně zavřenýma očima. „Mám radši, když jim není vidět do očí. Oči toho řeknou hrozně moc. A ty jejich říkají: ‚Chci ti vysát duši, tak se ke mně neotáčej zády.‘“

Odmění mě úsměv, který mu z tváře vymaže všechny ty tvrdé, arogantní rysy, takže zůstane velmi přitažlivá podoba. Rozhodně by se tak měl tvářit pořád. Jenomže než tu myšlenku vůbec domyslím, je úsměv pryč.

„Babi bude mít brzy narozeniny a já pro ni mám vybrat panenku.“

„Tak to se nemůžete splést. Jestli má ráda porcelánové panenky, bude se jí líbit kterákoli z nich.“

Podívá se zpátky na polici plnou panenek. „Proč ty kvílíš? Proč ne spíš?“ Dívá se na pokojně působící panenku s růžovou mašlí v kudrnatých blond vlasech a rukama složenýma pod uvolněnou tvářičkou.

Taky se na ni zadívám a srovnávám ji s kvílivkou vedle. Tou se zaťatými pěstičkami, zkroucenými prstíky na nohou a vztekle zrůžovělými tvářemi. „Protože tohle je jako můj život: ječet a nevydat přitom hlásku.“ No dobře, tohle jsem ve skutečnosti neřekla, jenom si to pomyslela. Co ve skutečnosti po pokrčení rameny odpovím, je: „Obě jsou fajn.“ Protože jestli jsem se o zákaznicích něco naučila, je to skutečnost, že o váš názor ve skutečnosti nestojí. Chtějí, abyste jim potvrdili, že jejich názor je oprávněný. Takže jestli pan Prachatý chce pro *babi* spíš panenku, kdo jsem já, abych mu to rozmlouvala?

Zavrtí hlavou, jako by se zbavoval nějaké otravné myšlenky, a pak ukáže na úplně jinou polici obsazenou tím typem panenek, které vysávají duše. Holčička, na kterou míří prstem, je oblečená v kostkované školní uniformě a na vodítku má černého skotského teriéra. „Myslím, že tahle bude dobrá. Má ráda psy.“

„Kdo? Vaše babička, nebo...“ Přimhouřím oči a přečtu si cedulku před panenkou. „Peggy?“

„Že má psy ráda Peggy, o tom není pochyb,“ odpoví s náznakem úsměvu na rtech. „Mluvil jsem o svojí babičce.“

Otevřu spodní skříňku a hledám krabici patřící Peggy. Vytáhnu ji, jemně vezmu holčičku s pejskem i jmenovkou

z police a odnesu na pokladnu. Když ji pečlivě balím, pan Prachatý poznamená: „Jak to, že ten pes jméno nemá?“ Přečte nahlas nápis na krabici. „Peggy se *psem*.“

„Protože lidi si ty zvířátka chtějí pojmenovat po svých milovaných mazlíčcích.“

„Fakt?“

„Ne. Netuším. Můžu vám dát číslo na Peggyina stvořitele, jestli se chcete zeptat.“

„Máte číslo na toho, kdo tu panenku vyrobil?“

„Ne.“ Namačkám cenu do poklady a zmáčknu Součet.

„Nejste zrovna čitelná,“ utrousí on.

Co se ze mě pokouší vyčíst? Bavili jsme se o panenkách. Podá mi kreditku a já s ní projedu čtečkou. Jméno na přední straně karty zní: „Xander Spence“. Čte se to „Z-ander“ nebo „X-ander“? Nehodlám se ptát, stejně je mi to jedno. Zdvírala jsem byla dost. Tahle konverzace by si ani nevysloužila přednášku od mámy, kdyby tady byla. Máma umí svoje opovržení skrývat mnohem líp než já. Zamaskuje ho dokonce i přede mnou. Přičítám to létům praxe.

Zákazníkovi zazvoní telefon a on ho vytáhne z kapsy. „Ano?“

Zatímco čekám, až mašinka vyplivne účtenku, otevřu šuplík pod pokladnou a přidám cedulku od panenky k ostatním, které se tenhle měsíc prodaly. Pomáhá nám to udržet si přehled v tom, které potřebujeme doobjednat.

„Jo, jednu jsem sehnal. Je s ní pes.“ Chvilku poslouchá. „Ne. *Není* to pes. *Má* psa. Ta panenka má psa.“ Otočí v ruce krabici a zadívá se na obrázek Peggy, protože opravdová Peggy je zavřená uvnitř. „Asi je hezká.“ Ohlédne se po mně

a pokrčí rameny, jako by se ptal, jestli souhlasím. Přikývnu. Peggy rozhodně hezká je. „Ano, potvrdila mi to prodavačka. Je hezká.“

Vím, že to neříkal o mně, ale to, jak na sebe věty navázal, tak trochu vyznělo. Podívám se dolů, odtrhnu pás papíru a podám mu propisku, aby ho podepsal. Zvládne to jednou rukou, já podpis porovnáám s tím na kartě a vrátím mu ji.

„Ne, ta ne... Víš co, ta taky, ale... No rozumíš, co chci říct. V pohodě. Za chvíli jsem doma.“ Povzdechne si. „Jasně, až *potom*, co se stavím v pekařství. Připomeň mi, že chci utéct z domu, až bude mít tvoje asistentka zase volno.“ Pevně zavře oči. „Tak jsem to nemyslel. Samozřejmě, že takhle si věcí víc vážím. Dobře, mami, za chvíli se uvidíme. Ahoj.“

Podám mu zabalenou panenku.

„Díky za pomoc.“

„Není zač.“

Zvedne ze stojanu na pultu vizitku a chvíli si ji prohlíží. „A další?“

Obchod se jmenuje Panenky a další. Ptá se na to samé jako spousta jiných lidí, kteří vejdou dovnitř a uvidí samé panenky. Přikývnu. „Panenky a *další* panenky.“

Podívá se na mě úkosem.

„Mívali jsme i náramky štěstí a vycpaniny zvířat a tak, ale panenky začaly žárlit.“

Vrhne na mě pohled, kterým jako by se mě ptal: *To myslíš vážně?* Očividně na svých vycházkách za obyčejnými lidmi, aby si „víc vážil svého života“, nikdy nepotkal někoho jako já. „Hádám, že vám panenky vyhrožovaly ukradením duše, když nevyhovíte jejich požadavkům.“

„Ne, vyhrožovaly, že vypustí duše předchozích zákazníků. To jsme nemohli připustit.“

Zasměje se a mě to překvapí. Mám pocit, že jsem si vysloužila něco, co se mnoha jiným nepodařilo, a neubráním se úsměvu.

Kývnu hlavou k vizitce. „Moje máma má panenky nejradši. Vycpané myši ji přestaly bavit.“ Navíc jsme si tolik zboží nemohly dovolit. Něco muselo pryč a panenky to být nemohly. A protože jsme permanentně na mizině (stěží se nějak držíme nad vodou), jméno obchodu i vizitky zůstaly stejné.

Zabodne prst do kartičky. „Susan? To je tvoje máma?“ zeptá se teď neformálněji.

Nic jiného tam napsáno není, jenom její křestní jméno a telefon do obchodu, jako by byla nějaká striptérka nebo tak něco. Je mi trapně, když ty vizitky rozdává mimo obchod. „Ano.“

„A ty jsi?“ Podívá se mi do očí.

„Její dcera.“ Víím, že se mě ptá na jméno, ale nechci mu ho říct. Jestli jsem se něco naučila o bohatých lidech, pak to, že obyčejné lidi považují za zábavný prvek, ale *nikdy* s nimi nechtějí mít nic společného. A mně to nevadí. Zazobanci jsou jenom další živočišný druh, který pozoruju zpozodálí. Nezaplétám se s nimi.

Xander vrátí vizitku na pult a udělá pár kroků pozpátku. „Víš, kde je Eddieho pekárna?“

„Dva bloky na tamtu stranu. Ale pozor. Jejich borůvkové muffiny jsou napuštěné nějakou návykovou látkou.“

Přikývne. „Beru na vědomí.“

Kapitola 2

„Ne, panenky Barbie nevedeme, máme jenom porcelánové,“ řeknu do telefonu asi popáté. Ta ženská neposlouchá. Vykládá něco o tom, že její dcera umře, když nesežene královnu víl. „Rozumím. Možná bude nejlepší zkusit Walmart.“

„To jsem zkoušela. Mají vyprodáno.“ Zamumlá něco o tom, jak si myslela, že jsme obchod s panenkami, a zavěsí.

Položím sluchátko a protočím oči na Skye, která si toho nevšímne, protože leží na podlaze, drží ve vzduchu svůj náhrdelník a dívá se, jak se houpe sem a tam.

Skye Lockwoodová je moje nejlepší a jediná kamarádka. Ne snad, že by spolužáci na střední byli zlí nebo tak něco. Jednoduše zapomínají na to, že existuju. Když odcházím před obědem a nikdy nechodím na jejich společenská setkání, jde to snadno.

Skye je o pár let starší a pracuje v krámku, kde je to samé „a další“. Je to starožitnictví jménem Skryté poklady, kterému přezdívám Naprosté nesmysly. Lidi ho ale milují.

Ve světě vědy by Skye byla hostitel a já její parazit. Ona má svůj život. Já se tvářím, jako by byl můj. Jinými slovy

Skye má věci doopravdy ráda – třeba hudbu, různé vintage oblečení a podivné účesy – a já předstírám, že mě tyhle věci taky zajímají. Ne že bych je vůbec neměla ráda, jenom mi na nich nijak nezáleží. Ale mám ráda Skye, tak proč se nepřidat? Navíc stejně netuším, co se doopravdy líbí mně.

Překročím ji s hlubokým povzdechem. „Už jsi objevila odpovědi na otázky života?“ Skye často používá podlahu v obchodě na svoje filosofické toulky (to je hezčí způsob, jak říct „hádky sama se sebou“).

Zasténá a položí si ruku přes oči. „Co bych vůbec studovala, kdybych šla na univerzitu?“ Kdyby to bylo jen na ní, pracovala by v tom starožitnictví navěky, jenomže vzdělání je prioritou jejího otce, který nikdy nestudoval a stal se ředitelem pohřebního ústavu.

„Kňučení?“

„Ha ha.“ Zvedne se do sedu. „Co půjdeš studovat ty, až na to dojde?“

Naprostu netuším. „Dlouhodobé účinky filosofických toulek.“

„A co třeba umění sarkasmu?“

„Jsem si celkem jistá, že v tom už jsem dosáhla úrovně magisterského titulu.“

„Ne, ale vážně, co budeš studovat?“

Tahle slova slýchám často: „Ne, ale vážně,“ nebo „Ve vší vážnosti,“ nebo „Ale doopravdy.“ Jsou to slova člověka, který chce slyšet opravdovou odpověď. A já ji nechci dávat.

„Ještě jsem o tom moc nepřemýšlela. Asi budu nějakou dobu patřit k těm lidem, kteří si teprve vybírají specializaci.“

Skye si zase lehne. „Jo, to možná udělám taky. Třeba se nám naše pravé cesty vyjeví, když budeme chodit na různé předměty.“ Najednou si sedne a vyjekne.

„Co je?“

„Budeme na předměty chodit spolu! Příští rok. Ty a já. To bude paráda!“

Řekla jsem jí asi milionkrát, že příští rok nic studovat nepůjdu. Máma s tímhle plánem nebude souhlasit (proto jsem jí o něm ještě neřekla), ale chci si dát rok nebo dva pauzu a pracovat v obchodě naplno. Jenomže Skye vypadá tak nadšeně, že se jen usměju a nezávazně přikývnu.

Začne zpívat vymyšlenou písničku. „Caymen a já půjdeme spolu do školy. Najdeme tam svoje pravé poslání...“ Její hlas se ztiší a přejde do spokojeného pobrukování, když se spouští zpátky na podlahu.

Dvojice holčiček, která právě odešla, ohmatala úplně všechno. Máma trvá na tom, že když zákazníci znají u panenky jméno, snáze si ji zamilují. Proto má každá z nich před sebou cedulku. A tyhle malé jmenovky jsou teď úplně přeházené a poshazované. Je fakt smutné, jak hned poznám, že cedulka patřící Bethany leží před Susie. Fakt. Fakt. Smutné.

Skye zazvoní telefon. „Haló? ... Ne. Jsem v Krámku hrůz.“ Tak zase ona říká našemu obchodu.

Chvilku je ticho, než řekne: „Netušila jsem, že chceš přijít.“ Vstane a opře se o pult. „Fakt? Kdy?“ Omotá si pramen vlasů okolo prstu. „No, během toho pořadu moc pozor nedávám.“ Skye má lehký, vzdušný hlas, takže všechno, co jí splyne ze rtů, zní sladce a nevinně. „A jsi tu ještě?“

Obejde kolébky a stolečky s dečkami a zadívá se výlohou ven. „Vidím tě... jsem vedle v obchodu s panenkami. Pojď sem.“ Strčí telefon do kapsy.

„Kdo to byl?“

„Můj přítel.“

„Přítel. To znamená, že ho konečně uvidím naživo?“

Skye se usměje. „Jasně, teď uvidíš, proč jsem řekla ano hned v okamžiku, kdy mě minulý týden pozval na rande.“ Rozrazí přední dveře, až se zvonek málem utrhne z háčku. „Ahoj, zlato.“

Kluk ji obejmě a ona poodstoupí. „Caymen, to je Henry. Henry, Caymen.“

Možná se jenom nedívám dost pozorně, ale nic moc tedy nevidím. Je vychrtlý, má dlouhé mastné vlasy a špičatý nos. Ve výstřihu trika s logem kapely mu visí sluneční brýle a v poutku na kalhotách má zavěšený dlouhý řetěz, který mu spadá až ke koleni, než zase mizí v zadní kapse. Aniž bych to měla v úmyslu, propočítávám si, kolik kroků tak mohl ujít cestou ze Skyeina obchodu do našeho a kolikrát ho přitom ten řetěz praštil do nohy.

„K'co?“ zeptá se. Fakt. Právě to řekl.

„Hmm... nic?“

Skye po mně vrhne široký úsměv, kterým říká: *Vidíš, věděla jsem, že se ti bude líbit.* Ta holka najde něco pozitivního i na utopené kryse, ale já se pořád pokouším v tomhle spárování objevit nějaký smysl. Skye je krásná. Tedy ne zrovna konvenčně krásná. Popravdě na ni většinou lidi zírají nejdřív proto, že je ohromí její rozježené blond vlasy s růžovými konečky, cvoček s diamantem na bradě a po-

trhlé oblečení. Ale potom zírají dál, protože je nádherná, má pronikavě modré oči a ty nejkrásnější rysy na světě.

Henry se teď otáčí dokolečka a prohlíží si panenky. „Ty jo, bizár.“

„No že jo? Napoprvé je to celkem síla.“

Rozhlédnu se. Opravdu je to na první pohled síla. Panenky zakrývají takřka každý centimetr stěny jako záplava barev a výrazů. Všechny na nás zírají. A nejenom stěny, i podlahová plocha je bludištěm mezi stoly, kolébkami a kočárky, z nichž přetékaají panenky. Kdyby hořelo, není tu žádná přímá úniková trasa ke dveřím. Musela bych si z cesty odstrkovat nemluvnata. Umělá nemluvnata, ale stejně.

Henry dojde k panence v kiltu. „Aislyn,“ přečte si nahlas její jméno. „Tenhle kostým mám taky. Měl bych si pořídit tuhle panenku a vyrazit s ní na šňůru.“

„A hrát na dudy?“ zeptám se.

Podívá se na mě úkosem. „Nene. Jsem kytarista Prašivých ropuch.“

Aha, to je ono. Důvod, proč se ho Skye drží. Má slabost pro muzikanty. Ale taky má na víc než kluka, který vypadá jako inspirace pro název svojí kapely.

„Die, můžeme jít?“

„Jasně.“

Die? Na to se jí budu muset zeptat později.

„Měj se, Kajmane,“ řekne mi s řehotem, jako by si to schovával už od chvíle, kdy nás Skye představila.

Asi se na Die ani nebudu muset ptát. Je to prostě ten typ, co každému hned vymyslí přezdívkou.

„Ahoj,“ – Prašivá ropucho – „Henry.“

Zatímco odcházejí předními dveřmi, těmi zadními vejde máma. Obě ruce má plné nákupu. „Caymen, je tam ještě pár tašek, skočíš pro ně?“ Zamíří přímo ke schodům.

„Chceš po mně, abych odešla z prodejny?“ Zní to jako hloupá otázka, jenomže máma je na tohle hodně vysazená. Zaprvé proto, že panenky jsou drahé, a kdyby někdo nějakou ukradl, byl by to docela problém. Nemáme v obchodě žádné kamery ani alarm – vyšlo by to moc draho. A zadruhé, máma si hodně potrpí na přístup k zákazníkům. Když někdo vejde, neměla bych nechat uplynout ani vteřinu, než ho pozdravím.

„Ano. Prosím.“ Zní to, jako by sotva popadala dech. Moje máma, královna jógy, se zadýchává? Copak byla běhat?

„Dobře.“ Ohlédnu se po vstupních dveřích, abych se ujistila, že nikdo nepřichází, a pak vyjdu zadem a posbíráám zbytek nákupu. Když ho nesu nahoru, překračuju tašky, které máma odhodila hned za dveřmi, a pak ty svoje odnesu na linku v naší kuchyni velikosti domečku pro panenky. Je to motiv našich životů. Panenky. Prodáváme je. Žijeme v jejich domečku... aspoň co do velikosti: tři malinké pokoje, koupelna a miniaturní kuchyň. A jsem přesvědčená, že právě velikost domu je hlavní důvod, proč jsme si s mámou tak blízké. Nakouknu za dveře a uvidím ji nataženou na gauči.

„Jsi v pohodě, mami?“

Posadí se, ale nevstane. „Jenom unavená. Vstávala jsem ráno hrozně brzo.“

Začnu vytahovat věci z tašek a uklidím maso a mražený jablkový džus do mrazáku. Jednou jsem se mámy zeptala,

jestli si nekoupíme lahvový džus, a ona mi odpověděla, že ten je moc drahý. Bylo mi šest. To bylo poprvé, kdy jsem si uvědomila, že jsme chudé. Rozhodně to nebylo naposledy.

„Jé, zlato, nemusíš to vybalovat. Udělám to za chvíličku. Vrať se prosím dolů.“

„Jasně.“ Cestou ještě vezmu tašky, které nechala na podlaze, a přesunu je taky na linku, než odejdu. Mému mozku trvá celou délku schodiště, aby si vzpomněl, že jsem ráno viděla mámu ještě v posteli, když jsem odcházela do školy. Tak jak mohla vstávat „hrozně brzo“? Ohlédnu se přes rameno na prudké schody a mám nutkání vyběhnout zpátky a vmést jí to do tváře. Ale neudělám to. Postavím se na svoje místo za pokladnou, otevřu si povinnou četbu a nezvednu oči, dokud nezacinká zvonek u dveří.

Kapitola 3

Ve dveřích se objeví jedna z mých nejoblíbenějších zákaznic. Je stará, ale bystrá a vtipná. Vlasy má tmavě zrzavé, někdy skoro až do vínova, podle toho, před jakou dobou si je nechávala barvit. A vždycky má šálu, ať je venku jakkoli horko. V současném podzimním počasí šála občas ani nepatřičně nevypadá a ta dnešní je jasně oranžová s nachovými kytičkami.

„Caymen,“ osloví mě s úsměvem.

„Zdravím, paní Daltonová.“

„Je tady dneska tvoje máma, drahoušku?“

„Je nahoře. Mám pro ni dojít, nebo pro vás můžu něco udělat já?“

„Mám tady speciálně objednanou jednu panenku a jsem zvědavá, jestli už dorazila.“

„Podívám se.“ Vytáhnu z velkého šuplíku pod pokladnou šanon s objednávkami. Jméno paní Daltonové najdu celkem snadno, protože je tu jenom pár záznamů a většina z nich je právě od ní. „Vypadá to, že by měla dorazit zítra, ale zavolám tam, ať z té cesty sem aspoň něco máte.“

Zavolám dodavateli a zjistím, že zboží přivezou zítra po poledni.

„Nezlob se, že tě otravuju. Tvoje máma mi to říkala. Jenom jsem si dělala naděje.“ Usměje se. „Takhle bude pro moji vnučku. Za pár týdnů má narozeniny.“

„To je super. Určitě se jí bude líbit. Kolik malé oslavenkyni bude?“

„Šestnáct.“

„Aha... velké oslavenkyni.“ Nevím, co jiného říct, aby to nevyznělo špatně.

Paní Daltonová se zachechtá. „Neboj se, Caymen, mám pro ni i jiné dárky. Tenhle je spíš pro potěšení babičky. Kupuju jí panenku každý rok už od jejích prvních narozenin. Je pro mě těžké přerušit tradici, i když je dávno zastaralá.“

„A moje máma si toho cení.“

Paní Daltonová se zasměje. Chápe moje vtípky. Možná proto, že je sama trochu suchá.

„Je to jediná holka, tak ji nehorázně rozmazluju.“

„A jakou tradici máte pro kluky?“

„Velké kulové.“

„To je skvělá tradice. Ale myslím, že byste jim měla taky k narozeninám dávat panenky. Nejspíš si připadají odstrčeně.“

Zachechtá se. „Asi to budu muset vyzkoušet.“ Smutně se zadívá na šanon na pultu, jako by si přála, aby se datum dodání kouzelně proměnilo a její panenka dorazila hned teď. Otevře kabelku a začne se v ní přehrabovat. „Jak se daří Susan?“

Ohlédnu se dozadu, jako bych čekala, že máma jenom při zvuku svého jména seběhne po schodech dolů. „Dobře.“

Vytáhne červený zápisníček a zalistuje v něm. „Zítra odpoledne jsi říkala?“

Přikývnu.

„Ale ne, to nepůjde. Jdu si nechat udělat vlasy.“

„To nevadí. Necháme ji tady, než si pro ni přijdete. Můžete se zastavit ve středu nebo kdykoli v týdnu. Jak se vám to hodí.“

Paní Daltonová sebere z pultu černou propisku a něco si zapíše. „Možná sem pro ni někoho pošlu. Šlo by to tak udělat?“

„Samozřejmě.“

„Jmenuje se Alex.“

Napišu si jméno Alex vedle termínu vyzvednutí. „Počítám s tím.“

Chytí mě za ruku a stiskne ji v obou svých. „Ty jsi tak hodná holka, Caymen. Jsem ráda, že tu pro svoji mámu jsi.“

Někdy si říkám, jak moc se tyhle dámy s mámou baví. Kolik toho vědí o naší minulosti? Vědí třeba o mém otci? Jako rozmazlený fracek z bohaté rodiny utekl, než máma stačila doříct: „Jsem těhotná. Co budeme dělat?“ Jeho rodiče ji donutili podepsat nějaké papíry, kterým nerozuměla, a v podstatě se tak zavázal, že po něm nikdy nebude chtít výživné. Umlčeli ji trochou peněz, které nakonec posloužily jako základ pro obchod s panenkami. A proto nemám sebemenší chuť svého drahého tatínka poznat. Ne že by se o to snažil.

Dobře, možná bych trochu chuť měla. Ale po tom, co provedl mámě, mi to připadá nemístné.

Stisknu paní Daltonové ruku. „No to víte, ucházím se o cenu pro nejlepší dceru ve vesmíru. Prý se letos dá vyhrát hrníček.“

Usměje se. „Myslím, že už jsi vyhrála.“

Obrátím oči v sloup. Paní Daltonová mě poplácá po ruce, pomalu z krámků odchází a cestou si prohlíží vystavené panenky.

Usadím se zpátky na stoličku a dál si čtu. Když se kolem proplíží sedmá hodina, ohlédnu se směrem ke schodům a mám pocit, že je to už po bambiliontě. Máma vůbec nepřišla dolů. To je zvláštní. Nestává se, že by mě tady nechávala samotnou, když není pryč. Zamknu obchod, stáhnou rolety a zhasnu a potom vezmu štos pošty a zamířím nahoru.

V domě to krásně voní. Jako sladká dušená mrkev a štouchané brambory se šťávou z masa.

Máma stojí u sporáku a míchá omáčku. Když se ji chystám pozdravit, řekne: „Já vím. To je přesně ten problém.“

Dojde mi, že telefonuje, a tak si jdu do svého pokoje zout boty. V půlce chodby ji uslyším říkat: „Ale prosím tě. Nebydlí tady proto, aby se zaplétali s normální společností.“

Nejspíš se baví se svou nejlepší kamarádkou. Netuší, že jsem takových rozhovorů zaslechla už spoustu, ale je to tak. V pokoji skopnu z nohou boty a vyrazím zpátky do kuchyně.

„Pěkně to voní, mami,“ prohodím.

Máma nadskočí a vyhrkne: „Hele, právě přišla Caymen. Musím jít.“ Zasměje se něčemu, co řekne její kamarádka. Její smích zní jako melodická písnička.

Kuchyni se nelíbí, když jsou v ní dva lidi naráz, a tak mi neustále vráží hrany linky a úchyty šuplíků do boků a beder. Brzy se vzdám myšlenky, že bychom se sem mohly vejít obě, a uchýlím se za linku do malého jídelního prostoru.

„Promiň, že jsem za tebou nepřišla dolů,“ řekne máma, jakmile zavěsí. „Říkala jsem si, že uvařím teplou večeři. Už jsme ji dlouho neměly.“

Sednu si a listuju poštou, kterou jsem přinesla. „Je dneska nějaká zvláštní příležitost?“

„Ne. Jenom pro radost.“

„Díky, mami.“ Zvednu v ruce růžovou obálku se složenkou za elektrinu. Nechápu, proč vybrali pro opožděné úhrady zrovna růžovou. Fakt je to barva, která ohlašuje světu (nebo aspoň poštovní doručovatele) „Tihle lidi jsou nezodpovědní zoufalci“? Myslím, že k takovému poselství by se líp hodila žlučově žlutá. „Upomínka se lhůtou 48 hodin.“

„Uf. A tahle je jediná?“

„Vypadá to tak.“

„Dobře. Zaplatím to pak přes internet. Polož mi to na linku.“

Nemusím ani vstávat, abych tam dosáhla. Linka není ani na délku mojí ruky od stolu. Máma přinese dva kouřící talíře a jeden položí přede mě. U jídla si povídáme.

„Jo, mami, zapomněla jsem ti říct o zákazníkovi, který nedávno přišel do obchodu.“

„Co s ním bylo?“

„Pokynul mi.“

„Určitě se jenom snažil upoutat tvoji pozornost.“

Pokračuju dál. „Taky ho nikdo nenaučil se usmívat. Na chvílku jenom ohrnul ret.“

„No, tak doufám, že sis tyhle poznatky nechala pro sebe.“ Máma sní sousto brambor.

„Ne, řekla jsem mu, že nabízíš odpolední kurzy úsměvu. Myslím, že zítra dorazí.“

Máma prudce zvedne oči, jenže pak jí musí dojít, že si dělám legraci, protože si povzdechne, ale já vidím, jak se pokouší potlačit úsměv.

„Dneska zase přišla paní Daltonová.“

Po téhle větě se máma usměje doopravdy. „Byla tady i minulý týden. Vždycky je hrozně natěšená, když má objednanou panenku.“

„Já vím. Je to roztomilé.“ Odkáslu si a vidličkou udělám v bramborech vlnku, než zvednu oči k mámě.

„Děkuju, že ses dneska postarala o obchod. Zasekla jsem se tady v papírování.“

„V pohodě.“

„Víš, že si toho vážím, že jo?“

Pokrčím rameny. „Je to maličkost.“

„Pro mě ne. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Myslím, že bys měla hodně koček.“

„Fakt? Myslíš, že by ze mě byla kočičí máma?“

Zvolna přikývnu. „Jo. Nebo bys sbírala louskáčky.“

„Cože? Louskáčky? Vždyť ani nemám ráda ořechy.“

„Nemusíš mít ráda ořechy na to, abys sbírala spousty dřevěných panenek s pusou dokořán.“

„Takže si myslíš, že bez tebe bych byla úplně jiný člověk, co má rád kočky nebo louskáčky?“

Beze mě by nejspíš měla úplně jiný život. Asi by šla studovat, vdala by se a její rodiče by se jí nezřekli. „No, vlastně jo. Hele. Beze mě bys v životě neměla ani trochu humoru a lásky. Byla bys smutná, nešťastná ženská.“

Máma se znovu zasměje. „To je pravda.“ Odloží vidličku na talíř a vstane. „Hotovo?“

„Ano.“

Zvedne můj talíř a položí ho na svůj, ale stihnu si všimnout, že skoro nic nesnědla. Vezme talíře do dřezu a rychle je opláchne.

„Mami, vařila jsi. Uklízím já.“

„Dobře, díky, zlato. Půjdu si asi do postele číst.“

Úklid mi trvá jenom asi dvacet minut. Cestou do pokoje strčím hlavu k mámě, abych jí popřála dobrou noc. Na hrudi má položenou otevřenou knížku a tvrdě spí. Fakt byla dneska unavená. Možná opravdu vstala brzy, jak říkala, aby si zacvičila nebo tak něco, a potom šla zase spát. Závru jí knížku, odložím ji na noční stolek a zhasnu.

Kapitola 4

Když druhý den po škole vejdu do našeho obchodu, překvapí mě, že u pultu stojí muž. Má tmavé oblečení, tmavé, nakrátko zastřižené vousy a je opálený. Ano, celý působí tak nějak temně. Úplně to z něj číší, a přesto se na něj máma usmívá a má růžové tváře. Když zacinká zvonek na dveřích, oba se po mně ohlédnou.

„Ahoj, Caymen,“ pozdraví mě máma.

„Ahoj.“

„Tak se uvidíme později, Susan,“ řekne ten cizí chlap.

Máma přikývne.

Jakmile je muž pryč, zeptám se jí: „Kdo to byl?“ Strčím si batoh pod pult. „Alex?“

„Kdo je Alex?“

„Ten člověk, co má vyzvednou panenku pro paní Daltonovou.“

„Aha, to ne. Tohle byl jenom zákazník.“

Jasně. Sleduju, jak prochází kolem výlohy. Osamělý chlap kolem čtyřicítky je zákazník. Málem to vyslovím nahlas, ale máma řekne: „Jsem ráda, že jsi tady. Potřebuju